

HỘI THỨ BẢY MƯƠI CHÍN
ĐÀM DƯỢC SƯ CẢI DẠNG ĐOẠT LINH CHI

Lôi Phi đằng hắng một tiếng rồi khẽ nói:

- Không cần đâu! Cô nương cứ dặn rõ cách đi là được.

Quyên Nhi dạ một tiếng rồi đem hình thể nẻo đường tắt nói rõ cho Lôi Phi nghe.

Lôi Phi nói:

- Hai vị ở nhà coi chừng. Tại hạ đi đây.

Rồi y rảo bước ra khỏi nhà khách đi luôn.

Quyên Nhi nhìn bóng sau lưng Lôi Phi cho đến khi mất hút mới thở dài nói:

- Lôi huynh thật là con người rất nhiệt tâm.

Lý Hàn Thu nói:

- Tại hạ thấy y can trường nghĩa hiệp tính tình ngay thẳng mà không hiểu tại sao trên chốn giang hồ lại kêu y bằng "Thần Thâu" ?

Quyên Nhi nói:

- Thần thâu thì có chi là xấu, bất quá nghe không được thanh nhã mà thôi.

Lý Hàn Thu nói:

- Tại hạ ở trong nhà này điều hòa hơi thở, còn cô nương đi chiếu cố bệnh tình cho lệnh tổ phụ.

Quyên Nhi nói:

- Trong nhà này trừ Đinh Bội và Tiểu Nguyệt, ngoài ra chỉ có Đàm Dược Sư và hai vị mới đến là khách.

Lý Hàn Thu nói:

- Bọn tại hạ được cô nương mời đến trong lòng cảm kích muôn phần!

Quyên Nhi nói:

- Lý huynh hãy ngồi nghỉ ở đây, tiểu muội vào coi gia gia.

Nàng từ từ ra khỏi nhà khách rồi xoay tay đóng cửa lại.

Thâm thoát đã hết ngày. Bức màn đêm từ từ buông xuống, vẫn chưa thấy Đinh Bội cùng Tiểu Nguyệt trở về.

Quyên Nhi muốn giấu nổi nóng ruột mà không sao giấu nổi. Nàng tự đem chăn đệm đến cho Lý Hàn Thu và mỉm cười nói:

- Ở chốn hoang dã này không có chăn bông nệm gấm để chiêu đãi tân khách. Lý huynh dùng tạm vậy.

Lý Hàn Thu đáp:

- Thế này là hay lắm rồi. Đa tạ cô nương hết lòng khoản đãi.

Quyên Nhi nói:

- Ban đêm trời lạnh, tiểu huynh nên bảo trọng thân thể, đắp chăn cho kín mà ngủ.

Lý Hàn Thu cười thâm trong bụng tự nhủ:

- Mình nào phải con nít mà cần cô dặn kỹ đến thế!

Nhưng miệng chàng đáp:

- Đa tạ cô nương hết dạ quan hoài.

Quyên Nhi lại nói:

- Lý huynh hãy nằm nghỉ đi. Tiệp thiếp lại coi gia tổ.

Lý Hàn Thu hắng giọng rồi cất tiếng gọi:

- Quyên cô nương!

Quyên Nhi đã đi ra đến cửa, nàng vẫn không ngừng bước chỉ quay lại hỏi:

- Lý huynh có chuyện gì vậy?

Lý Hàn Thu hỏi lại:

- Tối rồi mà Đinh Bội cùng Tiểu Nguyệt chưa về chắc cô nương không khỏi bồn khoăn trong dạ?

Quyên Nhi đáp:

- Lý huynh đã hỏi vậy, tiệp thiếp không lẽ dối trá. Thực tình, lòng tiệp thiếp rất xao xuyến. Bất luận chúng có gặp Đàm Dược Sư hay không thì trước khi trời tối cũng về tới nơi rồi mới phải.

Lý Hàn Thu nói:

- Một mình cô nương vừa trông bệnh thể cho gia gia lại vừa thổi nấu cơm canh cho bọn tại hạ, chắc cô nương mệt lắm rồi.

Quyên Nhi đáp:

- Tiệp thiệp chậ vật đã quen, có vậy đã lấy chi làm mỗi mệ.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Lệnh tổ uống thuốc rồi chắc cần nghỉ một lúc. Vậy tại hạ thay cô nương canh gác bên ngoài để cô nương nằm nghỉ được chăng?

Quyên Nhi cảm kích mỉm cười đáp:

- Đa tạ Lý huynh. Thực tình tiệp thiệp cảm thấy có hơi mỗi mệ.

Lý Hàn Thu nói:

- Lời nói của tại hạ tự nguyện đáy lòng, cô nương bất tất phải từ khước.

Quyên Nhi hỏi:

- Lý huynh! Có sợ Đàm Dược Sư quay lại gia hại không?

Lý Hàn Thu đáp:

- Cái đó khó mà biết được. Nhưng chúng ta chẳng thể không đề phòng.

Quyên Nhi nói:

- Hay lắm! Nếu tiệp thiệp còn khước từ tất Lý huynh lại trách là mình không có dạ thật thà. Vậy tiệp thiệp xin tuân lệnh.

Lý Hàn Thu nói:

- Vậy là hay lắm! Chúng ta đã quyết định, vậy nên thực hành lập tức.

Quyên Nhi nói:

- Bây giờ Lý huynh hãy đi theo tiệp thiệp để coi lại nơi cư trú của gia tổ đã.

Lý Hàn Thu dạ một tiếng rồi đứng dậy.

Quyên Nhi dẫn Lý Hàn Thu dời khỏi phòng ngủ ra đến gian giữa bên ngoài rồi nói:

- Gia tổ nằm trong căn phòng này.

Lý Hàn Thu đảo mắt nhìn quanh một lượt, nghĩ thầm:

- Nơi đây bốn mặt không gần núi. Thật là một khu rất dễ phòng thủ.

Chàng nghĩ vậy rồi nói:

- Cô nương đóng hết cửa vào cùng cửa sổ lại rồi yên tâm nghỉ ngơi một lúc để tại hạ canh gác bên ngoài cho. Nếu xảy chuyện gì bất trắc tại hạ sẽ thông báo cho cô nương hay.

Quyên Nhi nói:

- Thật phiền cho Lý huynh!

Rồi nàng từ từ đi vào phòng.

Lý Hàn Thu ở bên ngoài đi quanh nhà một lúc rồi tìm một chỗ tối ngồi mai phục.

Vào khoảng canh hai, đột nhiên có bóng người thấp thoáng. Người này cao và lớn xuất hiện ở trong sân.

Dưới bóng sao mờ mờ, Lý Hàn Thu nhìn thấy mặt hắc bít bằng một tấm sa đen để che dấu bản tướng. Mình hắc mặc bộ áo sắc đen.

Lý Hàn Thu ngấm ngầm một mình kinh hãi, nghĩ thầm:

- Không ngờ quả có người đến thật.

Trong lòng nghĩ như vậy, người chàng vẫn không chuyển động. Chàng thấy người che mặt đứng trong sân hồi lâu đảo mắt nhìn quanh bốn phía rồi đi thẳng đến cửa phòng bệnh nhân nằm.

Lý Hàn Thu thò tay ra nắm chuôi kiếm, bụng bảo dạ:

- Người này mười phần có đến tám chắc là Đàm Dược Sư. Bây giờ hắc đòi mặc võ phục lại che mặt. Hiển nhiên hắc sợ người ta nhìn rõ bản tướng.

Người che mặt đi đến trước cửa liền dừng bước lại, chưa đẩy cửa ngay. Hắc định thần lắng tai nghe động tĩnh một lúc rồi cất tiếng hỏi:

- Quyên cô nương có đây không?

Lý Hàn Thu kinh hãi nghĩ thầm:

- Hay quá! Té ra là bạn hữu của cô. Chắc y đến vấn an cô ta.

Bỗng nghe Quyên Nhi trong nhà cất tiếng hỏi lại:

- Ai đó?

Người che mặt đứng bên ngoài đáp:

- Ta đây mà!

Lý Hàn Thu buông chuôi kiếm ra trầm nghĩ:

- Chà! Chắc cô này biết ta đang canh giữ bên ngoài nên cố ý cất tiếng hỏi để tỏ ra chưa từng quen biết người này. Chàng còn đang ngấm ngầm nghĩ bỗng có tiếng "kẹt", cánh cửa mở ra.

Quyên Nhi xuất hiện quát hỏi:

- Người là ai?

Người che mặt cười hỏi lại:

- Đến ta mà cô nương cũng không nhận ra ư?

Quyên Nhi đáp:

- Đừng nói nhảm nữa người là ai hãy xưng danh đi!

Lý Hàn Thu trầm bầm:

- Hay lắm! Cô này khéo giả vờ!

Quyên Nhi bỗng cười lật hỏi lại:

- Người đã nhận biết ta sao không lật tấm khăn che mặt ra.

Lý Hàn Thu nghĩ thầm:

- Đúng rồi! Nếu thằng cha này quen Quyên cô nương thật thì dĩ nhiên hẳn bắt tất đeo tạm khăn đen làm chi.

Bỗng nghe Quyên Nhi lạnh lùng hỏi:

- Tôn giá có phải là Đàm Dược Sư không?

Người che mặt đột nhiên dừng lại đáp:

- Không phải, nhưng tại hạ quen biết cô nương.

Quyên Nhi nói:

- Dược lắm! Để tại hạ coi chân tướng tôn giá đã.

Tay phải nàng ra chiêu mau lẹ tuyệt luân toan kéo tấm khăn che mặt ngược lên đầu. Nàng hy vọng lột được tấm khăn để biết ngay hắn là ai.

Bỗng thấy đại hán né mình đi rồi đánh ra một chiêu.

Quyên Nhi đột nhiên lùi lại vào trong phòng. Người che mặt né mình và cũng xông vào nội thất.

Lý Hàn Thu tay nắm đốc kiếm toan xông vào phòng cứu viện.

Đột nhiên chàng động tâm liền dừng bước nghĩ thầm:

- Quyên cô nương bản lĩnh phi thường mà đã kịp phòng bị nghiêm mật thì dễ gì người kia ám toán được cô.

Bỗng thấy ánh lửa thấp thoáng. Trong nhà đã thấp ngọn đèn dầu.

Lý Hàn Thu chú ý nhìn vào thì thấy Quyên Nhi bị người che mặt nắm lấy uyển mạch, dường như không kháng cự được nữa. Lý Hàn Thu giật mình kinh hãi tự hỏi:

- Người này là nhân vật thế nào mà võ công cao cường như vậy? Bản lĩnh của Quyên Nhi không phải tầm thường mà sao bị hắn nắm được uyển mạch một cách dễ dàng như vậy?

Bỗng nghe người che mặt lạnh lùng nói:

- Quyên cô nương! Lão phu không muốn gia hại cô nương, nhưng cô phải hợp tác với lão phu.

Quyên Nhi lạnh lùng hỏi:

- Lão đột nhiên dùng thuốc độc để ám toán ta. Như vậy đâu phải bậc anh hùng hào kiệt.

Câu này cô nói rất lớn, dĩ nhiên đã báo cho Lý Hàn Thu ẩn ở bên ngoài nhà được biết mà coi chừng kéo bị ám toán.

Lý Hàn Thu động tâm tự nhủ:

- Té ra là thế! Suýt nữa mình hiểu lầm bọn họ muốn diễn kịch với mình.

Bỗng nghe người che mặt cười lạt đáp:

- Cách dùng độc của lão phu khác hẳn với người thường. Nếu trong vòng bốn giờ mà không có thuốc giải thì vĩnh viễn không bao giờ cứu trị được nữa.

Quyên Nhi cười lạt hỏi:

- Trong thiên hạ những tay cao thủ dùng thuốc không ai hơn được lão ư? Đàm Dược Sư, nếu người không đúng là Đàm Dược Sư thì cũng là kẻ do Đàm Dược Sư phái đến.

Lý Hàn Thu nhìn kỹ thân hình người che mặt thấy hắn rất giống Đàm Dược Sư có điều khẩu âm lại khác hẳn. Nhưng chàng lại nghĩ tới Lôi Phi có thể nói được thanh âm mười mấy địa phương thì cái tài thay đổi khẩu âm của Đàm Dược Sư cũng không phải là việc khó.

Bỗng nghe người che mặt cười lạt khẽ hỏi:

- Có phải cô nương nhất định muốn nhìn chân tướng lão phu không?

Quyên Nhi đáp:

- Đúng thế!

Người che mặt nói:

- Nhưng lão phu cần nói rõ trước.

Quyên Nhi hỏi:

- Lão muốn nói điều chi?

Người che mặt đáp:

- Nếu cô nương nhìn rõ chân tướng rồi thì lão phu không để cô nương sống được nữa.

Quyên Nhi đáp:

- Ngươi cứ động thủ đi coi. Ta cũng có bố trí mai phục đủ chuyển bại thành thắng.

Người che mặt hắng giọng một tiếng, đưa mắt nhìn bốn phía rồi nói:

- Lão chốt mắt cùng con Tiểu Nguyệt chưa về. Đàm Dược Sư cũng rời khỏi nơi đây rồi. Hiện chỉ còn ngươi cùng tổ phụ ngươi mà thôi chứ còn ai nữa đâu?

Nghe giọng nói thì dường như hắn không biết còn có Lý Hàn Thu ở đây.

Quyên Nhi nói:

- Ngươi thám thính rõ ràng nhĩ.

Người che mặt nói:

- Nếu lão phu không thám thính cẩn thận thì khi nào dám mạo hiểm tới đây.

Quyên Nhi nói:

- Ta muốn chết rồi đây, ngươi bỏ tấm khăn che mặt ra để ta coi bộ mặt thực xem ngươi là ai?

Người che mặt hỏi lại:

- Ngươi muốn vậy cũng được, nhưng ngươi nói cho ta biết trước cây linh chi mà ngươi lấy ở Kim Lăng về, hiện để ở đâu?

Quyên Nhi hỏi:

- Té ra ngươi muốn lấy cây linh chi.

Người che mặt đáp:

- Đúng thế! Thực ra ta chẳng phải xử sự tử tế với ngươi như vậy. Ta có thể bắt buộc ngươi xưng ra.

Quyên Nhi trầm ngâm một chút rồi đáp:

- Cây linh chi đó không ở nơi ta.

Người che mặt hỏi:

- Tại sao vậy?

- Người đã điều tra được tình hình gia sự nhà ta, dĩ nhiên người biết Đàm Dược Sư chữa bệnh cho gia gia ta rồi chứ?

Người che mặt đáp:

- Cái đó dĩ nhiên lão phu biết rồi.

Quyên Nhi nói:

- Cây linh chi đã giao cho Đàm Dược Sư để người chữa bệnh cho gia gia ta.

Người che mặt nói:

- Người đừng có nói nhăng.

Quyên Nhi nói:

- Thật vậy! Người không tin thì cứ việc lục soát khắp mọi chỗ trong nhà này.

Bỗng người che mặt quay lại lớn tiếng:

- Đêm khuya sương lạnh, mà các hạ đứng ngoài cửa sổ không sợ rét cóng ư?

Lý Hàn Thu giật mình kinh hãi nghĩ thầm:

- Té ra hẳn biết mình đứng ở ngoài này rồi.

Người che mặt đã la lên như vậy, dĩ nhiên Lý Hàn Thu không tiện ẩn mình nữa. Chàng liền từ từ bước đi, khi còn cách người che mặt chừng bảy thước thì dừng lại.

Người che mặt cười lạt hỏi:

- Sao các hạ không chịu vào trong này nói chuyện?

Nguyên Lý Hàn Thu vẫn còn đứng ngoài cửa chứ chưa chịu vào nhà.

Quyên Nhi lớn tiếng la:

- Đừng mắc bẫy hắc, hắc chỉ chuyên nghề dùng độc dược hại người.

Lý Hàn Thu liền hít một hơi chân khí rồi phong tỏa đường hô hấp.

Đoạn chàng rút kiếm ra đánh soạt một tiếng, lạnh lùng nói:

- Các hạ hãy rút khí giới ra đi!

Người che mặt cười lạt hỏi lại:

- Người muốn cùng lão phu động thủ chăng?

Lý Hàn Thu vung trường kiếm một cái tiến về phía trước lạnh lùng đáp:

- Ta đã cảnh cáo rồi. Vậy bất luận ngươi có tuốt binh khí ra hay không, ta cũng phóng kiếm tới đó.

Chàng vừa dứt lời, đột nhiên nhảy xổ lại. Thanh trường kiếm lóe lên một cái, nhắm đâm vào ngực lão che mặt.

Người che mặt đột nhiên lùi lại một bước, tay phải dùng sức nắm lấy Quyên Nhi giơ lên để làm binh khí, xoay người này ra để đón lấy chiêu kiếm của Lý Hàn Thu.

Lý Hàn Thu giật mình kinh hãi vội thu kiếm về lạnh lùng hỏi:

- Phép đánh đó kêu bằng gì?

Người che mặt nói:

- Lúc này, và ở nơi đây không phải là thời cơ lão phu tỷ võ với các hạ.

Bỗng nghe Quyên Nhi cất tiếng thỏ thẻ nói:

- Lý huynh! Đừng lo gì đến tiện thiếp nữa! Cứ việc động thủ đi!

Lý Hàn Thu hai mắt nhìn chăm chú vào người che mặt. Chàng cảm tức mắt dường tóe lửa, nhưng chàng sợ chém phải Quyên Nhi, nên không dám ra chiêu một cách khinh suất.

Người che mặt dường như đã nhìn thấy nhược điểm của Lý Hàn Thu, liền cười lạt nói:

- Nếu các hạ khuyên được y lấy linh chi cho ta, thì ta có thể tha mạng cho y, đồng thời ta còn cấp thuốc giải cho y nữa. Nếu các hạ miễn cưỡng ra tay, thì ta sẽ giết Du cô nương trước.

Quyên Nhi vội nói:

- Lý huynh cứ ra tay đi! Đừng lo gì đến tiện thiếp nữa.

Lý Hàn Thu thờ dãi buồn rĩ thanh kiếm xuống nói:

- Quyên cô nương ơi! Cô cứ lấy cho hẩn đi. Cây linh chi tuy quý thật, nhưng nó là thân ngoại chi vật, hà tất phải liều mạng.

Người che mặt nói:

- Nam tử hán, đại trượng phu quả nhiên có khác bọn đàn bà con gái.

Quyên Nhi nói:

- Cây linh chi đó tiện thiếp đã giao cho Đàm Dược Sư, làm gì còn có ở đây.

Người che mặt nói:

- Lão phu biết rõ cây linh chi không ở nơi Đàm Dược Sư.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Sao lão biết cây linh chi không ở nơi Đàm Dược Sư?

Người che mặt lạnh lùng đáp:

- Vì lão phu đã lục soát trong người Đàm Dược Sư, mà không thấy.

Lý Hàn Thu nghĩ thầm:

- Chẳng hiểu cây linh chi ở nơi Quyên cô nương hay là ở trong mình Đàm Dược Sư? Sự thực khó mà biết được. Đàm Dược Sư dĩ nhiên là con người mưu thâm, nhưng Quyên cô nương cũng chẳng phải tay vừa, chắc gì cô đã chịu đưa linh chi cho lão.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ chàng nói:

- Quyên cô nương đã ở vào tình thế bị uy thiếp một sống một chết. Cô đã bảo cây linh chi không ở đây, chắc là sự thật.

Người che mặt hỏi:

- Chẳng lẽ các hạ lại không tin lời lão phu ư?

Lý Hàn Thu đáp:

- Các hạ là ai, chúng ta không thể biết được, trừ phi các hạ bỏ tấm khăn che mặt ra để ta biết rõ chân tướng thì ta mới có thể tin được.

Người che mặt cười khanh khách nói:

- Lão phu đã hứa lời với các vị. Trừ phi các vị đưa linh chi ra không thì chẳng khi nào lão phu mắc lừa đâu.

Lý Hàn Thu lạnh lùng nói:

- Các hạ chỉ có việc kéo tấm mặt nạ xuống để chúng ta biết rõ chân tướng có chi mà bảo mắc lừa?

Người che mặt lấy giọng rồi nói:

- Xem chừng lão phu không thể lấy lời tử tế nói với hai vị, mà phải dùng đến thủ đoạn phi thường mới mong hai vị đưa linh chi ra.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Thủ đoạn gì?

Người che mặt lớn tiếng đáp:

- Lão phu phải giết ông già họ Du bị bệnh liên miên kia trước để chặt đứt ý niệm dùng linh chi cứu lão đã. Rồi sau sẽ dùng biện pháp buộc các vị phải giao linh chi ra.

Lý Hàn Thu nói:

- Các hạ nên nghĩ kỹ rồi hãy làm. Cây linh chi không ở trong tay chúng ta thì dù các hạ có giết cả Quyên cô nương cùng tại hạ cũng bằng vô ích, chẳng lấy đâu được linh chi.

Người che mặt buông một tiếng thở dài nói:

- Lão phu đã chắc cây linh chi ở trong tay con nha đầu này rồi.

Quyên Nhi dường như đã quyết ý liều chết, nàng nhắm mắt lại không nói gì nữa.

Lý Hàn Thu tức giận dương cặp long mày thanh kiếm lên lớn tiếng quát:

- Các hạ dám nói quyết cây linh chi ở trong tay Quyên cô nương, thế là đã tự bộc lộ thân thể rồi đó.

Người che mặt nói:

- Dù các hạ có đoán trúng thân thể lão phu, cái đó cũng chẳng có gì quan hệ. Lão phu đã đến đây quyết lấy cho bằng được cây linh chi, mà không thành công thì nhất định không chịu ngừng tay.

Lý Hàn Thu nói:

- Có điều ta cần nói trước cho lão hay, dù sao lão cũng chỉ có một cơ hội. Lão giết Du lão gia hay Quyên cô nương là ta lập tức liều mạng với lão đó... tức là một mạng phải đổi cho bằng một mạng mới nghe.

Người che mặt nói:

- Nghe giọng lưỡi các hạ thì dường như là các hạ đã nắm chắc phần thắng lão phu rồi.

Lý Hàn Thu đáp:

- Tại hạ tự tin rằng thanh trường kiếm này vung lên là lão mất mạng lập tức.

Người che mặt cười lạt nói:

- Các hạ đã tự tin như vậy thì cứ thử đi coi!

Lý Hàn Thu chuyển động mục quang nói:

- Hai lăm! Lão đã bức bách thì thật nhiên lão cũng ý mình bản lãnh cao thâm.

Chưa dứt lời, chàng đã vung trường kiếm chém tới.

Thất Tuyệt Ma Kiếm chỉ tuyệt diệu ở chỗ ra chiêu cực kỳ thần tốc. Nhưng Lý Hàn Thu lần này phóng kiếm chậm quá.

Người che mặt liền nhắc tấm thân mềm mại của Quyên Nhi lên đưa về phía Lý Hàn Thu để đón đỡ chiêu kiếm.

Lý Hàn Thu dường như đã liệu trước, hạ thấp tay kiếm xuống rồi biến thế phóng kiếm rất nhanh nhằm đâm vào đùi người che mặt.

Người che mặt buông tiếng cười lạt, lùi lại hai bước. Hắn chuyển động người Quyên Nhi để gạt kiếm.

Lý Hàn Thu vội đề khí nhảy vọt lên không đồng thời thu kiếm về để đâm vào cổ họng đối phương.

Người che mặt lại ngả lưng ra, giờ người Quyên Nhi lên để đỡ kiếm.

Lý Hàn Thu thu trường kiếm về, hạ mình xuống đất, cầm ngang lưỡi kiếm, đứng nghiêm trang. Cặp mắt chàng nhìn chăm chú vào người che mặt. Mặt chàng tiết ra một làn bạch khí mờ mịt.

Lão che mặt biết Lý Hàn Thu đang hết sức đề tụ chân khí, chuẩn bị đem toàn lực ra đánh một chiêu thí mạng, hắn liền lên tiếng:

- Quyên cô nương đây bất quá chỉ có một sinh mạng, nếu các hạ liều lĩnh phóng kiếm đâm trúng ắt cô phải chết uổng, đó là tự các hạ, các hạ đừng trách lão phu nhé!

Lý Hàn Thu buông tiếng cười lạt đáp:

- Chỉ cần lão đề lộ một chút sơ hở, hoặc lão cùng ta quyết chiến. Bất luận lão giết Quyên cô nương hoặc Du tiên bối, ta đều có thể thừa cơ.

Người che mặt buông tiếng cười rộ đáp:

- chà chà! Các hạ khẩu khí lớn quá. Lão phu muốn cùng các hạ quyết đấu một phen để dẹp bớt nhuệ khí của các hạ mới vừa.

Lý Hàn Thu nói:

- Ta hạ từ ngày bước chân vào chốn giang hồ, chưa gặp được đối thủ. Nếu các hạ cao hứng cùng ta hạ quyết đấu một phen thì còn gì hay bằng.

Người che mặt nói:

- Giả tỷ các hạ khuyên được Quyên cô nương đưa linh chi ra thì lão phu sẽ bồi tiếp các hạ một trận.

Miệng hắn nói vậy, nhưng người hắn lại lùi vào trong nhà.

Quyên Nhi đã không nghĩ gì đến sống chết nữa, nàng vẫn nhắm mắt, không nói nửa lời.

Lý Hàn Thu tuy chưa vào gian phòng này bao giờ, nhưng chàng đã biết bệnh nhân nằm ở chỗ nào rồi. Chàng lại hiểu rõ người che mặt không thể uy hiếp được Quyên Nhi, nên hấn vào nhà bức bách Quyên Nhi phải nghe lời, lòng chàng nóng nảy vô cùng. Song người che mặt đã biết tuy chàng lòng dạ bồn chồn, nhưng Quyên Nhi sống chết ở trong tay hấn, nên hấn chắc chàng không dám ra tay một cách khinh xuất.

Người che mặt đi tới phòng trong phóng chân đá vào cánh cửa.

Bỗng nghe đánh "rắc" một tiếng. Then cửa gãy, cánh cửa mở ra.

Người che mặt cấp Quyên Nhi vào trong phòng, đột nhiên lớn tiếng quát:

- Đứng lại! Nếu các hạ mà tiến thêm một bước là lão phu hạ sát bệnh nhân ngay lập tức.

Lý Hàn Thu quả nhiên theo lời dừng bước lại, không dám tiến nữa.

Bỗng thấy ánh lửa lập lòe. Trong phòng đã có ngọn đuốc thắp lên sáng rực.

Lý Hàn Thu chú ý nhìn vào thì thấy người che mặt một tay nắm Quyên Nhi, một tay nắm lấy trước ngực bệnh nhân nằm trên giường, lạnh lùng nói tiếp:

- Quyên cô nương! Lệnh tổ bệnh thể trọng, e rằng không chống nổi một chưởng của lão phu đâu.

Quyên Nhi đang nhắm chặt hai mắt, đột nhiên mở bừng ra, nói:

- Dừng gia hại gia gia ta!

Người che mặt đáp:

- Nếu cô nương muốn cứu mạng cho lệnh tổ thì chỉ có một đường là trao lại cây linh chi cho lão phu.

Quyên Nhi cất giọng buồn rầu đáp:

- Lão buông ta ra để ta đi lấy.

Lý Hàn Thu nghĩ thầm trong bụng:

- Quyên cô nương quả nhiên đáo để thật! Cô đã thu linh chi cất đi rồi.

Bỗng nghe người che mặt chậm rãi hỏi:

- Cô nương muốn lão phu buông tay ra ư?

Quyên Nhi đáp:

- Nếu lão không buông ta thì ta đi lấy linh chi làm sao được?

Người che mặt thùng thảng đáp:

- Lão phu dắt cô đi lấy không được hay sao?

Quyên Nhi khẽ buông tiếng thở dài đáp:

- Lão có giải khai huyết đạo thì tay ta mới cử động được chứ.

Người che mặt "ừ" một tiếng rồi giải khai huyết đạo cho Quyên Nhi.

Quyên Nhi nói:

- Ta có thể trao linh chi cho lão được, nhưng lão phải ưng chịu một điều kiện.

Người che mặt hỏi:

- Được lắm! Xin cô nương cho biết là điều kiện gì?

Quyên Nhi nói:

- Lão phải cho thuốc giải, buông tha ta và không được sát hại đến gia gia ta.

Người che mặt đáp:

- Cái đó dễ lắm! Lão phu ưng lời cô nương! Vậy bây giờ xin dắt cô nương đi lấy linh chi.

Quyên Nhi hỏi lại:

- Nhưng ta tin lão thế nào được?

Người che mặt đáp:

- Cô nương đang ở vào cảnh ngộ nào chắc cô đã biết rồi, nếu cô không tin thì lão phu cũng không còn cách nào khác.

Quyên Nhi nói:

- Ta muốn rằng lão phải lập lời trọng thệ.

Người che mặt nói:

- Được lắm! Nhưng lão phu cũng có một điều kiện.

Quyên Nhi hỏi:

- Điều kiện gì lão cứ nói.

Người che mặt nói:

- Lão phu buông tha các vị rồi, các vị cũng đừng làm khó dễ gì cho lão phu.

Quyên Nhi hỏi:

- Lời ước của chúng ta yêu cầu lão bỏ tấm sa che mặt, lão có chịu tuân theo không.

Nàng ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Đại khái ta cũng đoán ra lão là ai rồi, nhưng ta muốn lão bỏ khăn che mặt để biết rõ chân tướng và chứng thực lời phỏng đoán của mình.

Người che mặt đáp:

- Được lắm! Lão phu chịu lời của các vị.

Quyên Nhi nói:

- Vậy lão hãy lập lời trọng thệ rồi dẫn ta đi lấy linh chi.

Người che mặt trầm ngâm một chút rồi tuyên thệ:

- Lão phu thu linh chi rồi quyết không hại người. Nếu sai lời xin chịu chết đâm chết chém!

Quyên Nhi hỏi:

- Được rồi! Chúng ta cũng không cần làm khó dễ gì lão. Lão có cần chúng ta tuyên thệ không?

Người che mặt đáp:

- Không cần đâu! Lão phu tín nhiệm các vị là đủ.

Quyên Nhi thò tay trái xuống gầm giường gia gia nàng và lấy ra một cái hộp nhỏ rất xinh xắn, nói:

- Cây linh chi ở trong này. Lão lấy đem đi!

Người che mặt vẫn nắm giữ mạch huyết Quyên Nhi không chịu buông tha. Lão nói:

- Cô nương hãy mở hộp cho lão phu xem đã.

Quyên Nhi theo lời mở hộp ra nói:

- Trừ Đàm Dược Sư ra, trong thiên hạ e rằng không còn người thứ hai nào coi cây linh chi mà biết được chân giả.

Người che mặt đưa mắt nhìn cây linh chi trong hộp rồi đặt nắp lại cất vào bọc nói:

- Lão phu xin cáo biệt.

Rồi hất cất bước ra ngoài dong tuốt.

Lý Hàn Thu đứng chặn lại hỏi:

- Khoan! Hãy cho thuốc giải Quyên cô nương đã!

Người che mặt thò tay phải vào bọc móc ra một cái bình ngọc liệng lên giường nói:

- Chỉ uống một viên là giải độc được rồi. Trong bình này có những ba viên, vậy các vị cất đi phòng khi dùng đến.